

JAK JSEM
PŘEŽIL
PUBERTU
SVÉ
DCERY

a nezbláznil se

Jan Weiler

FRAGMENT

Jak jsem přežil pubertu své dcery

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Weiler

Jak jsem přežil pubertu své dcery

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JAK JSEM PŘEŽIL PUBERTU SVÉ DCERY

a nezbláznil se

Jan Weiler

 FRAGMENT

Příběhy v této knize byly nejprve
publikovány jako sloupky pod titulem
„Mein Leben als Mensch“
(Můj život jako člověka)
v novinách *Welt am Sonntag*.

Jan Weiler

Jak jsem přežil pubertu své dcery a nezbláznil se

Odpovědná redaktorka Karolina Myšková

Technická redaktorka Lucie Mikešová

Vydalo nakladatelství Fragment, ve společnosti Albatros Media, a.s.
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4.

Číslo publikace 31 594, 1. vydání, 2017.

Obálku vytvořilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Kamila Flonerová

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Július Muránsky

Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Albatros Media, a.s., 2018

Translation © Lucie Simonová, 2018

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace
nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

Cena uvedena výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

ISBN e-knihy 978-80-253-3629-8 (1. zveřejnění, 2018)

ISBN tištěné verze 978-80-253-3572-7 (1. vydání, 2017)

ALBATROS MEDIA a.s.

Před bouří

Než u nás celá ta věc propukla, měl jsem o pubertě naší dcery Carly poměrně romantickou představu. Říkal jsem si, že bude asi pít alkohol a vyzkouší i cigarety a že k tomu budu přistupovat v klidu a v pohodě. Představoval jsem si, že s ní povedu zajímavé a inspirativní diskuse a že prostě budu přihlížet, jak se stává dospělou. Přál jsem si, abychom tuhle fázi Carlina života mohli prožívat jako dobrodružství, kdy budeme například společně chodit na koncerty. Koneckonců jsme byli také jednou mladí. Každý z nás byl někdy mladý.

Potom jsem byl ale se svojí okouzující ženou Sárrou pozván na návštěvu k přátelům. Někdy v průběhu večere se rozlétly dveře a do místnosti vletěla bez pozdravu uhrovitá silvestrovská rachejtle. Rozpoznal jsem Emilii, jejich dceru – stvoření, které mi ještě před několika málo lety sedělo na klíně a moudře mě zasvěcovalo do tajů Polly Pocket a Hanny Montany.

Emilia mi na pokyn svého otce podala leklou ruku a krátce zkritizovala smrdutou květinovou mrtvolu, kterou jsme v přesvědčení, že se jedná o hezkou kytici, přinesli. Potom se zeptala, jestli si může dát dezert, a zmizela v kuchyni. Za chvíli se zase vynořila, aby se zeptala, kdo má její modrou mikinu. Pobaveně jsem se přihlásil, za což jsem byl potrestán absolutní ignorací, po které následoval příval nehezkých výčitek směrem k její matce. Na závěr se Emilia rozloučila s tím, že odchází na večírek jakéhosi Paula a opustila, i když bez potlesku, scénu.

Zbytek večera jsme poslouchali stížnosti

a sebeobviňování našich přátel. Pochopil jsem: děti, na které si pamatujeme jako na miloučké, půvabné a šarmantní bytosti, se během chvilky promění ve smradlavé příšery (kluci) nebo hysterické amazonky (holky). Když má rodina štěstí, opustí pubertáci tuto *danger zone* hnisajícího akné a flekatého spodního prádla jako životaschopní dospělí. Někteří ale navzdory tomu, že zůstanou navždy ve stínu adolescence, udělají skvělou kariéru.

Zpátky ale k našim přátelům, kteří si vždy velmi zakládali na partnerských a rovnocenných vztazích se svými dětmi: jejich rozhovory, spíše to jsou tedy hádky, se nyní omezují na překrásná témata, jako je hygiena, drogy, chování, stravování a lenost. Trval jsem na tom, že ani v budoucnosti nikdy nebudu říkat věty jako: „Nesnáším, jak marníš čas.“ Nebo: „Konečně si už uklid' ten svůj svinčík.“ Připadalo mi, že obě tyto záležitosti spadají do kategorie práva na sebeurčení dětí a rodičům do nich tedy vůbec nic není.

Můj kamarád se hořce zasmál a nalil si panáka absintu.

Po cestě domů jsme mlčeli. Představoval jsem si návštěvu Carlina prvního kluka, a jak mu otevřu dveře do našeho domu. Předě mnou stojí kombinace Thora a Čáryfuka a ptá se, jestli je Carla doma. Já řeknu: „Aha, kamaráde, nejdříve se musíš podrobit testu.“ Ten zahrnuje otázky týkající se povolání otce, jeho politických preferencí a značky auta. Z jeho odpovědí už se bude dát leccos odvodit, třeba pro plánování případné svatby. Kromě toho mě bude zajímat, kde se ten mladý muž (v Carlině přítomnosti ho budu měsíce oslovovat jenom „ten mladý muž“) s mojí dcerou seznámil, jestli hraje na nějaký hudební nástroj, zda mu „Ve sluji krále hor“ připadá kýčovitě a co vlastně od mojí dcery chce. Pokud bude „Ve sluji krále hor“ považovat za kapitolu z „Pána prstenů“ a od mojí dcery nebude chtít „vůbec nic“, tak může rovnou zase zmizet. Pokud mi na poslední otázku odpoví, že chce mít

s mojí dcerou „techtle“, dočká se třicetiminutové přednášky o tom, jak to bylo v osmdesátých letech. A pokud ani potom neuteče, dovolím mu vzít moji dceru do kina. Během filmu jim osmkrát zavolám, jestli tam pořád ještě jsou. Tak jsem si to představoval.

Ale stejně jako i všechno ostatní v životě to bylo úplně jinak.

V biotopu pubertosaura rexe

Koala je považována za nejlínějšího živočicha na zemi jenom díky tomu, že ve zvířecím světě neexistuje povinná školní docházka. Denně dvacet hodin jen tak visí na stromě. Naše dcera by koalu zcela určitě trumfla, ale musí v mezičase chodit do školy.

Její nejnovější idol se jmenuje William Gaines. Byl vydavatelem časopisu „Mad“, což je poměrně příhodný název, nejčastěji se překládá jako „Cvok“. O Gainesovi se vypráví, že se nechal roky vozit v kolečkovém křesle, a to ne proto, že by nemohl chodit, nýbrž z čisté lenosti. To

naprosto přesně odpovídá Carlině představě dokonalého pozemského bytí. Náš pubertosaurus nemůže uklízet, protože nemá náladu se stresovat. Nemůže zvedat telefon, protože jí přijde zvonění moc nátlakové. Ráda by měla omáčku více slanou, ale pokud by si měla sůl sama podat, smíří se i s neosolenou verzí. Je línější než osel sardinský v pravé poledne.

Dnes ráno stála v chodbě připravená k odchodu. Řekl jsem, že by bylo chytré, vzít si bundu. Odpověď zněla: „Bunda je nahoře, a než bych si pro ni došla, byl by konec školy.“ Rozhodně nebydlíme v bukureštském paláci parlamentu (zastavěná plocha: 365 000 čtverečních metrů). U nás si člověk zvládne dojít pro bundu a vrátit se během půlminuty. Samozřejmě pouze za předpokladu, že se při chůzi pohybuje. A pubertosaurové se nepohybují, tedy každopádně ne viditelně.

Carla je neuvěřitelně dobrá v chillování, relaxování, uvolňování, odpočívání, uklidňování, v zabíjení času – prostě v nicnedělání. Nejedná

se ale přitom o jednu a tu samou činnost v sedmi variantách, ale podle Carly o naprosto různé úkony, na které ale můj mozek rozhodně nestačí. Carla se nicméně domnívá, že ten nenormální tady není ona, nýbrž já. Možná má pravdu. S přibývajícím věkem jsem stále schopnější. Vlastně je to hrozné, protože si ještě dobře vzpomínám na rozhovory se svými vlastními rodiči, během kterých mi vyčítali „nesmyslnou lenost“, „nedostatek zájmu“ a „nehorázné poflakování“. V roce 1980 jsem to vzal s námahou na vědomí a uvařil jsem si čaj, abych se uklidnil. Byl jsem minimálně stejně strašný jako Carla. Tváří v tvář bych jí to ale nikdy nepřiznal.

Samozřejmě vím, že to všechno souvisí s hormony a celým tím vývojovým terorem. Momentálně je ale jenom obtížně představitelné, že se z našeho letargického obojživelníka jednoho dne vyklube angažovaná a čilá osoba, která navzdory své přirozenosti a pro dobro společnosti začne a dokončí nějakou činnost.

Nedávno se mi svěřila, že nemůže uvařit va-
jíčko, protože neví, kdy ho má dát do vody. Řekl
jsem jí, že ho může vložit jak do studené, tak i do
vroucí vody. Po čtvrt hodině se vrátila s otázkou,
kdy se taková voda vaří. Šel jsem se podívat a nej-
prve jsem zapnul sporák. Myslel jsem si, že už
jsme pokročili dál. Kamarád lékař mi potom vy-
světlnil, že se jedná o ukázkový příklad vzájemně
nepropojených synapsí. Úplně běžná záležitost.

Včera jsem si chtěl jít právě lehnout, když
mě zarazil slabý hlásek. Volal mě. Naléhavě. Vy-
dal jsem se tedy do pokoje svojí dcery, která leže-
la na posteli a dívala se na mě takovým pohle-
dem, že ve srovnání s ním by z toho i Bambi vy-
šel jako tálibánský velitel. Zeptala se, jestli bych
jí mohl z psacího stolu podat hrnek. Ona oprav-
du čekala, až někdo půjde kolem jejího pokoje,
jenom aby se nemusela sama zvednout. Řekl
jsem jí, že jí kape na maják. Odpověděla, že trpí
Aspergerovým syndromem a není schopna vy-
konávat ani ty nejjednodušší činnosti. Vysvětlil

jsem jí, že trpí tak maximálně Gainovým syndromem a vyprávěl jsem jí o té záležitosti s kolečkovým křeslem vydavatele „Mad“. Odpověděla: „To je velmi zajímavé. Když už ale postáváš v mém pokoji, mohl bys mi ten hrnek ze stolu podat.“ Byl jsem natolik vyvedený z míry, že jsem to udělal. Na to ona: „No vidíš, že to jde.“

Někdy mám pocit, že na svoji dceru prostě nemám.

Tee-nagerka

Někdy naši dceru rozčiluji. Samozřejmě vím, že to není správné a dlouhodobě to navíc vede ke konfliktům. Ale dráždit pubertosaura je prostě někdy zábava. Okamžitě vyletí a exploduje krásnými barvami.

Například když četla poslední díl Harryho Pottera, ptal jsem se jí desetkrát denně, jestli už je ten zlý „Lord Waldemar“ mrtvý. „Jmenuje se Voldemort, Voldemort, Voldemort,“ nevydržela to a zavřískala. Podlé? Asi ano.

Nebo si ji dobírám vtipem o krásném americkém zpěvákovi jménem Bruno Mars. V urči-

tém období měla jeho plakáty vytapetovaný celý pokoj. Bylo to chvíli poté, co se odstěhoval ten přiblblý upír.

Mladí muži přicházejí a odcházejí, i když jsou jenom dvojrozměrní a na stěně. Bruno mi vlastně ani nepřipadal tak strašný, ale přesto musel vydržet moje vtipy. Jako například tento: „Proč se vlastně jmenuje Bruno Mars a ne Bruno Snickers? Protože to přece není žádný vořech!“ Carle to nepřipadalo vtipné ani poprvé. Já vlastně takhle vtipkuji jenom proto, že mě strašně baví její reakce. Postaví se přede mě a smrtelně vážně řekne: „Jo, tati. Jasně, jsem smíchy totálně mrtvá.“

Ona mě ale taky rozčiluje. Například když jsem se před nějakou dobou zdráhal s ní jet autem do Stuttgartu a demonstrovat tam proti novému nádraží, pohrdavě mi vmetla do obličeje, že jsem fakt strašná „brzda revoluce“. To je pro někoho, kdo chodil na demonstrace už od třinácti, přestože vůbec nechápal, o co tam jde, trochu silná káva.

Nedávno jsem s ní musel vyřazovat oblečení. Ne její, ale moje. Identifikovala tři košile, ve kterých vypadám jako blb a ještě jedny naprosto nenositelné kalhoty. „Prosím, nikdy mě v tomhle nevyzvedávej ze školy,“ požádala mě s odpo-rem. Když se ale nerozčilujeme, vlastně spolu Carla a já docela dobře vycházíme.

Sotva přišla na svět, už slaví třinácté naroze-niny, což je dost zásadní událost, protože se tak stala – pozor slavnostní fanfára – teenagerem. Ra-dostně rozrušený jsem ráno vymyslel obrázkový rébus. Namaloval jsem na papír sáček čaje a myš a nad to jsem napsal: „Ahoj!“ Celé jsem to přilepil na zrcadlo v koupelně. Carla se s obrázkem objevi-la u snídane a zeptala se, co to jako zase má být. Pravděpodobně očekávala nějakou hanebnou urážku své vlastní osoby. Vysvětlil jsem jí, že je to rébus, ale ona na něj nepřišla. „Podívej se přece. Tady to je čaj (německy Tee – pozn. překl.) a tady to hlodavec (německy Nager – poznámka překl.). Dohromady Tee-Nager,“ řekl jsem. „Aha,“ odpo-

věděla s nevalným nadšením. „Proč ale potom prosím tě kreslíš plácačku na mouchy a prase?“ Chvilí jsem byl uražený, i když musím přiznat, že v mém malířském podání vypadají všechna zvířata jako prase. Pokud tedy nemaluji ptáky. Ti vypadají jako slepice.

Po snídani Carla oznámila, že k nám domů na odpoledne pozvala deset kamarádů ze školy. „Na oslavu narozenin?“ zajásal jsem. „Ne, nebude me slavit, ale chillovat,“ řekla. Potom mi předala nákupní seznam a dodala, že většina z pozvaných u nás i přespí, tedy minimálně tři kluci a čtyři holky. Přinesou si spacáky a hezky se všichni společně uvelebí v jejím pokoji. Vzhledem k velikosti jejího pokoje předpokládám, že se budou muset uvelebit hodně, ale opravdu hodně natěsno. Všechno je jenom otázka úhlu pohledu. Zeptal jsem se, jestli je pozvaný i „Lord Waldemar“ a v následujícím okamžiku mi na hlavě přistála houska.

Potom jsem šel nakupovat. Obstaral jsem všechno, co bylo na seznamu, kromě radleru,

protože jsem se domníval, že tím Carla jenom testuje stupeň blbosti brzdy revoluce. Když jsem se vrátil, stála v kuchyni a něco míchala ve velkém hrnci. *Chilli con carne*. „Místo dortu?“ zeptal jsem se naprosto bezelstně a ona mi vysvětlila, že je to půlnoční polívka. Potom měla poměrně dlouhou přednášku na téma naší nežádoucí přítomnosti v jejím pokoji. Nemáme tam v žádném případě vstupovat, a to bez ohledu na to, jaké se z pokoje budou ozývat zvuky. Máme se prostě alespoň jednou jedinkrát chovat jako cool rodiče. Trochu zakřiknutě jsme přikyvovali, ale to už někdo zvonil u dveří. Přicházeli první hosté.

Měli s sebou spacáky a byli na přespání vybaveni zhruba stejně dobře jako Reinhold Messner na zdolání Nanga Parbat, i když jejich proviant by asi nebyl moc vhodný do vysoké nadmořské výšky. Leda v tom smyslu, že by se ze všech těch pytlíků chipsů dala vytvořit dost velká hora. Tohle důležité sdělení vzali mladí muži na vědomí, pokrčili rameny a hned v zápětí začali